

den Ordning, der ligger i nærværende Lovforslag. Jeg kan derfor ikke ansee Lovforslaget for hensigtsmæssigt. Naar jeg desuagtet stemmer for det, saa ligger det i den Betragtning, at det er et Lovforslag, der ikke blot henhører under Rigsdagen, men som henhører tillige under Rigsraadet, og at det er nødvendigt, at der om dette Punkt skal finde Overensstemmelse Sted mellem Rigsdagen og Rigsraadet. Hvis jeg altsaa stemte mod Lovforslaget, maatte jeg for mit Vedkommende ønske, at min Betragtning maatte blive deelt af Rigsdagen, og altsaa Loven blive forkastet. Deraf vilde følge en Strid mellem Rigsdag og Rigsraad, en Strid, intet mindre end to Lovgivende Forsamlinger, som altid vilde være betænkelig, og som jeg vilde ansee for dobbelt betænkelig under de nærværende Forhold, efter den Stilling, som Rigsraadet indtager, og den Stilling, som Landet i det Hele indtager ligeoverfor Frankfurt. Det er med Hensyn dertil, at jeg stemmer for Lovforslaget, uagtet jeg ikke finder det hensigtsmæssigt.

Andræ: Ja, uagtet det ikke har været den ærede Landstingsmands Mening, at ville frembringe noget som helst Resultat ved Votering her i Thinget, idet han selv har havt saamegen Mistillid til Gjennemførelsen af, hvad han anseer for ønskeligt, at han ikke engang har villet stille Forslag herom, saa tror jeg dog, at det i det Hele taget er rigtigt, ikke at lade henstaae aldeles uberørt denne Sort Anker, naar de fremkomme. Det den ærede Landstingsmand fremførte, saaldt, saavidt jeg skjønner, i to Hovedaffnit, hvoraf jeg fuldstændig forstod det første, men derimod kun meget ufuldstændig det andet. Jeg skal nu først svare paa, hvad jeg forstod tilfulde. Den ærede Landstingsmand talte om to Personer, A og B, undersøgte disses Forhold ligeoverfor hinanden og kom til det Resultat, at denne Person A er bleven behandlet meget for mildt, idet der ikke var stillet de berettigede Fordringer til denne Person A, som maatte og burde være stillede til ham. B er altsaa den Skadelidende; B har ikke kunnet belaste A med Renterne, naar han sad overhørig. B kunde heller ikke vægre sig

ved, at A gav B Penge, der vare af en vis Bestaendighed, Penge, hvis Anvendelse var indskrænket. At det skulde være lovlige Penge, vil dog nok være nødvendigt at forudsætte. Naar man nu oversætter dette og vil give det Anvendelse paa nærværende Lov, saa er jo A, saavidt jeg skjønner, Kongeriget, og B Monarchiet. Det synes altsaa at være en ganske befyndelig Grund for Kongeriget, til at ville vægre sig ved at gaae ind paa Loven, at Kongeriget var stillet for gunstigt ligeoverfor Monarchiet, at Monarchiet ikke ligeoverfor Kongeriget havde taget Hensyn til de Forpligtelser, der burde paahvile Kongeriget. Men nu skal jeg strax tilføje, at det var ganske vist ikke den ærede Landstingsmands Mening, uagtet det, som jeg tror, var det Æneste, man kunde faae ud af hans Foredrag, at Vanstueligheden eller det Uhenigtsmæssige blot laae i dette Forhold. Den ærede Landstingsmand tænkte vistnok paa andre Landsdele, som muligens i den Henseende kunde komme til at staae i et andet Forhold end Kongeriget; thi det er jo ganske sikkert, at Kongeriget aldrig har gjort Brug af de Begunstigelser, som have ligget i, at der ikke er blevet taget Hensyn til disse Forpligtelser; Kongeriget har aldrig undladt at præstere den fulde Andeel i Kassebeholdningen, som Loven forudsætter skulde tilstilles Monarchiet; Kongeriget har aldrig indbetalt andre Penge i Kassen end saadanne, der med største Lethed kunde anvendes i hele Monarchiet. Uagtet Forholdet saaledes ganske vist er lige — thi man har indført fuldkommen Lighed i Behandlingen af alle Landsdele — uagtet det er bestemt, at Kongeriget skal have de samme Begunstigelser som de andre Landsdele, er Forholdet dog factisk forskjelligt, idet disse Begunstigelser aldrig ere komne Kongeriget til gode, medens de andre Landsdele derimod have nydt godt af dem. Heri kunde nu ligge en Indvendig imod at lade Forholdet bestaae paa den Maade. Det vilde imidlertid være at gaae udenfor, hvad der i denne Sag kan bringes til Afgjøvelse, hvis man vilde gaae ind paa en vidtløftigere Betragtning af de specielle Forhold, som have gjort, at uagtet det vel maa erkjendes, at det var rettere, om man ogsaa i Loven havde taget disse Hen-